

Cirkas lovoje

Stebuklų name, kur gyveno Paula, viskas klojosi kuo puikusiai.

Spintos buvo pilnos gražių suknelių, lentynos – įdomių knygų,

o virtuvėje sukiodavosi Mama kepama blynus.

Tėtis sėdėdavo ant sofutės ir linksmai

dainuodavo:

*Ar gali būt geriau?
Gyvename laimingi,
Vittuvėj krepia blynaid,
Namai šie – stebuklingi!*

Na, o Dinozauras Frankas Mėsėdis, geriausias Paulos draugas, lankė šokių pamokas, mokėsi gražaus elgesio prie stalo ir jau tik retsykais prarydavo blynus kartu su šakute.

Tačiau vieną gražią dieną namuose prasidėjo keisti dalykai. Kažkas nutiko su Paulos lova.

– Gelbėkit, lova apkabino ir nepaleidžia! – rytais ėmė dejuoti Paula.

Tėtis bandydavo traukti Paulą iš lovos, bet veltui. Ji nė krust.

– Aš labai sergu, negaliu net pajudėti, – vaitodavo įsikniaubusi į pagalvę. – Man kojinių uždegimas.

Tada jau dviese, Mama ir Tėtis, tempdavo iš visų jėgų.

– Kažkas naktį pripylė klijų ir mane priklijavo. Atsiklijuosiu po metų, – sumurmėdavo Paula ir stipriai užmerkėdavo akis.

Pagalbos skambutis

Sunerimusi Mama paskambino garsiajam lovų profesoriui Sapneliui.

– Profesoriau, kažkas nutiko su Paulos lova. Ar galite kuo skubiau patikrinti? – paklausė Mama.

– Žinoma, – atsakė profesorius Sapnelis, – patikrinsiu ir pataisysiu, vieni niekai. Dar nemačiau lovos, kurios negalėčiau pataisyti.

Ir atvyko pas Paulą į namus.

Ji gulėjo lovoje.

– Na va, matote, – parodė Mama. – Niekaip neištraukiame. O man reikia į darbą, vėluoju. Piktas viršininkas nuolat barasi, kad pasirodau ne laiku.

Visi vėl pabandė Paulą ištempti iš lovos, bet ji gulėjo kaip akmuo.

– Gal čia sugedusi lova? Nesuprantu – vaikas negali išlipti, – skundėsi Mama.

– Turbūt tikrai sugedo, – mykė ir Tėtis. – Gal koks varžtas atsisuko?

Profesorius Sapnelis pasikasė galvą. Palindo po lova, viską apžiūrėjo.

Varžtai vietoj, niekas nesulūžę. Gal vaiduoklis tupi? Pasišvietė žibintuvėliu. Niekas netupėjo.

– Sunkus atvejis... – sutriko lovų profesorius. – Turėsiu čia atvykti vakare ir praleisti visą naktį. Stebėsiu, kas vyksta.

– O jūs neužmigsite? – nedrąsiai paklausė Mama.

– Prašyčiau neižveidinėti! Aš esu labai patyręs ir galiu nemiegoti savaičių savaites, – pasigyрэ Sapnelis.

Kaip ir buvo sutarta, vakare profesorius įsitaisė kambario kamputyje ir ėmė stebėti, ar kas nesėlina prie lovos su kljais.

Net žiūronus pasiėmė, kad nepražiopsotų.

